

Noces d'or i argent presbiterals

Dimarts 15 d'abril, la sala de conferències de la Casa Sacerdotal es va omplir amb una ampla majoria dels preveres de la diòcesi que s'havien aplegat per acompanyar els companys que celebràvem llur aniversari d'ordenació sacerdotal.

Dels qui celebraven les noces d'or hi havia cinc mossens diocesans i quatre religiosos. Un altre prevere diocesà, celebrava les seves noces d'argent.

El matí començà amb la brillant conferència que va fer Mn. Antoni Serramona, que era un dels homenatjats. Mn. Antoni és prevere filipò que duu a terme la seva tasca pastoral a Barcelona. Seguidament es projectà el documental «Jo crec», de Vicenç Vila. El matí es clogué amb un dinar de germanor a la mateixa Casa Sacerdotal. En acabar, cadascun dels preveres homenatjats reberen de la diòcesi una icona com a record de la jornada.

Jornada de Mestres i Professors de Religió

Somriures, il·lusió, sentiment de pertinença. El passat dissabte, 5 d'abril, la ciutat de Vic va acollir la 8a Jornada de Mestres i Professors de Religió de les diòcesis amb seu a Catalunya.

La jornada va arrencar amb la conferència «Com parlar de Jesucrist a partir del currículum?», a càrrec de Mn. Armand Puig. «El currículum de l'assignatura de religió és quelcom fred, un títol en una llista,

i és el professor qui l'ha d'omplir amb la seva intel·ligència, qui ha d'atreure els alumnes vers Crist», va afirmar Mn. Armand Puig en la seva ponència.

L'altre plat fort de la jornada van ser els tallers.

Després del dinar va tenir lloc l'actuació musical d'un jove grup coral osonenc, que va donar pas a l'Eucaristia amb la qual es va cloure la jornada.

AJUDANT A VIURE

A propòsit de sant Anastasi, màrtir

La celebració de sant Anastasi aquest diumenge, un màrtir del segle III nat a Lleida i mort a Badalona, a més de commemorar festivament història, llegendes i reconeixement públic pel Vot dels Paers des del 1627, ens ofereix als batejats una nova oportunitat per a plantejar-nos el seguiment de Jesucrist com un compromís radical de viure la fe, l'esperança i la caritat.

Parlar de radicalitat és parlar de dinamisme, de totalitat, de vida, d'una llibertat que es fa concreta intentant alliberar i servir. És parlar de més coherència i més autenticitat, conscients de caminar cap a l'absolut. Naturalment això demana als membres de l'Església de Jesús portar una vida de qualitat evangèlica, una vida animada per l'esperit de les benaurances. Un esperit que ha d'influir en la manera de viure els elements que constitueixen el ser humà en la vida concreta: la relació amb la natura i amb els béns, el tenir; la relació amb l'altre, l'estimar; i la relació amb els altres, amb el grup social, el poder, l'aspiració fonamental a participar en la construcció de la societat.

Tots sabem que aquests tres valors (tenir, poder i estimar), poden fàcilment degenerar o, fins i tot, desnaturalitzar-se si es converteixen en absoluts. Tantes vegades la riquesa degenera en avarícia que impulsa a acumular béns sense posar-los al servei de la societat. El mateix passa amb el poder, que degenera fàcilment en domini o en instrumentalització de l'altre. Igualment l'amor fàcilment pot convertir-se en una forma de possessió, utilitzant l'altre en funció de la satisfacció de qualsevol necessitat.

Doncs bé, els seguidors de Jesús afirmem que hi ha una perspectiva que va més enllà, que amb aquests valors cal establir una relació de transcendència. Que aquest món, essent bo, no és l'última situació de vida, no és definitiu. És el que han posat de manifest els màrtirs jugant-se la vida.

En la vida i actituds de Jesús queda perfectament clar que l'amor als diners, encara que es pretengui embolicar en raonaments de tot tipus, afecta a la manera d'orientar-se en relació amb el Decàleg: «No tindràs altre déu fora de mi». Per això afirma radicalment: «No podeu servir Déu i els diners». I les Cartes apostòliques diran de moltes maneres que «la cobdícia és una idolatria». Igualment el poder i el seu exercici, que històricament ha arribat fins i tot a sacralitzar-se, ja havia estat denunciat com una forma de prostitució pels mateixos profetes abans de Jesús. I també la relació amorosa, que pot aconseguir també nivells idolàtrics amb pretensió d'absolut per a les persones.

De fet, els anomenats consells evangèlics (pobresa, castedat i obediència) volen ser afirmació de la transcendència de les realitats d'aquest món, i són una denúncia de la riquesa estructurada com a societat de consum, del poder polític absolutista, i de l'erotisme en tant que simple utilització de l'altre. Són una manera de testimoniar d'un món obert a la vida futura i que s'ha de traduir en un compromís de servei i disponibilitat absoluta.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

► **CONXA MARQUÈS**

Servidors dels més pobres

Tot i la recent creació de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, l'acció preferencial pels pobres en aquesta diòcesi s'ha anat desenvolupant des del moment de la divisió de l'arquebisbat de Barcelona gràcies al treball de voluntaris i professionals. La Conxa Marquès és consellera de Càritas de Sant Feliu de Llobregat i cap de l'Àrea Social.

Quins són els seus principals objectius?

Vetllar perquè es dugui a terme la missió de Càritas a la diòcesi i dinamitzar el desenvolupament dels programes en els quals es vertebrava la nostra acció: infància, gent gran, sense llar... Això passa per treballar i fer equip amb professionals, contractats o voluntaris, perquè la tasca sigui al més eficient.

Per què necessita treballar amb persones en situació de pobresa?

La veritat és que no ho sé. Crec que és una opció que vaig prendre de jove, pensant en la voluntat de deixar el món una mica millor de com l'havia trobat, la necessitat de justícia social, el sentir que Déu m'empenyia a concretar en acció la meua fe... Tot un plegat de motius que un dia em van dur a fer treball social i la sort que Càritas volgués que formés part del seu equip.

Se sent realitzat com a cristià, un voluntari de Càritas? Per què?

Se sent realitzat com a cristià si és la seva fe la que el duu a ser voluntari. I un voluntari no cristià, mogut per altres raons, se sent realitzat com a persona i en comunió amb el voluntari cristià. El voluntari dóna el seu temps i treball de forma lliure, vocacional, estimulant i gratuïtament. Els sentiments i les emocions que rep el voluntari en desenvolupar la tasca encomanada el gratifica enormement i el fa créixer com a persona.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Juan de Dios, con los enfermos auestas

La figura emblemática del servicio cristiano a los enfermos es el portugués Juan de Dios, nacido en Évora en 1495, que primero fue soldado de Carlos V y después trabajó como pastor. En Granada oyó predicar a Juan de Ávila (1539) y se sintió completamente transformado al escuchar su comentario sobre las bienaventuranzas.

Recorría las calles de Granada y llevaba auestas a los pobres y enfermos que encontraba en los soporales y los llevaba a una casa que acomodó con lo indispensable, «donde —decía él— pueda recoger a los pobres desamparados y faltos de juicio y servirles como yo deseo».

Para él, el hospital era un lugar sagrado, casa de Dios, abierto a todos los pobres desamparados sin distinción.

La identificación con el dolor humano marca toda su vida, su actuación y sus fundaciones. Por eso la acogida de la «casa de Dios» de Juan de Dios era universal y no estaba limitada por ningún tipo de consideración social, cultural o religiosa. Cualquier necesitado o desamparado tenía derecho a ser acogido. Murió en 1550 con el crucifijo entre las manos.

En pleno siglo XXI, los Hermanos Hospitalarios mantienen el carisma de su fundador en los hospitales y clínicas; es decir, siguen viviendo el evangelio de la misericordia allí donde existe pobreza, enfermedad y sufrimiento.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

SER PADRES

El valor del esfuerzo

Hay que empezar pronto a hacer de sus hijos personas responsables y autónomas, evitando sobreprotegerlos y hacerles los trabajos que puedan hacer por sí mismos. Pueden fomentar la responsabilidad de sus hijos a partir de un año y medio aproximadamente, poniéndoles pequeñas metas en la actividad diaria, hitos que puedan asumir pero que les supongan un reto personal.

En esta etapa hay que acompañarlos, animándoles a ser responsables y valorándoles el trabajo que hayan hecho (información que he sacado de: www.gen.cat/ensenyament/familiaiescola).

He aquí unos ejemplos:

- Que se vayan acostumbrando, cuando empiecen a caminar, a ordenar sus juguetes, sus libros...
- Valore el esfuerzo de sus hijos cuando cumplan sus pequeñas responsabilidades.
- Acompañeles en las pequeñas tareas, dándoles apoyo cuando lo necesiten, para que vayan cogiendo confianza.
- Pídales constancia y esfuerzo cuando comienzan una actividad y no la quieren acabar porque les cuesta.
- Explíqueles cuentos o historias donde gracias al esfuerzo los protagonistas pueden conseguir los objetivos que persiguen.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Resucitaremos

Da gozo contemplar la cara de satisfacción de unos padres ante el triunfo de un hijo... o la de los esposos, los amigos, la de aquellos que se quieren bien. ¿Y a nosotros? ¿Se nos nota en nuestra vida la alegría por el triunfo de nuestro Señor Resucitado?

Si, exultantes, decimos: Señor, ¡felicidades!, y nos abrimos a su palabra, en el fondo de nuestro corazón nos parece oírle responder: ¡Felicidades a ti también! «Esta es la voluntad de mi Padre: que el que ve al Hijo y cree en él tenga Vida eterna y que yo lo resucite en el último día» (Jn 6,40); «permaneceremos con el Señor para siempre» (1Ts 4,17); «seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es» (1Jn 3,2).

¿Cómo es Cristo resucitado?... Se muestra a los que serán sus testigos, se acerca al apóstol que le necesita, ofrece la solución a la desazón de una pesca infructuosa, prepara de comer, aviva nuestra respuesta —¿me amas?—, parte el pan de la Eucaristía, bendice, da la Paz, envía en misión... Es Jesús, manso y humilde de corazón, que conserva las llagas de su pasión, que sigue lavándonos los pies... Como hijos, imitando sus actitudes en nuestro hoy nos preparamos para el día que, Buen Pastor, nos lleve con ternura sobre sus hombros junto a él y nos resucite.

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 12. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ac 11,1-18 / SI 41 / Jn 10,11-18]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. Romà; sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports.
- 13. □ Dimarts** [Ac 11,19-26 / SI 86 / Jn 10,22-30]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Bètharam.
- 14. □ Dimecres** [Ac 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jn 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar.
- 15. □ Dijous** [Ac 13,13-25 / SI 88 / Jn 13,16-20]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb María de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607).
- 16. □ Divendres** [Ac 13,26-33 / SI 2 / Jn 14,1-6]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió.
- 17. □ Dissabte** [Ac 13,44-52 / SI 97 / Jn 14,7-14]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.
- 18. □ † Diumenge vinent**, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Ac 6,1-7 / SI 32 / 1Pe 2,4-9 / Jn 14,1-12]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí.

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies». En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer». Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà». Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble». Els qui acceptaren la predicació de Pere, es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungut el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguïu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia». Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven». Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.»

Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés, Pedro, de pie con los Once, pidió atención y les dirigió la palabra: «Todo Israel esté cierto de que al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías.»

Estas palabras les traspasaron el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?» Pedro les contestó: «Convertíos y bautizaos todos en nombre de Jesucristo para que se os perdonen los pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos y, además, para todos los que llame el Señor, Dios nuestro, aunque estén lejos.» Con estas y otras muchas razones les urgía, y los exhortaba diciendo: «Escapad de esta generación perversa.» Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día se les agregaron unos tres mil.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar, / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos:

Si obrando el bien soportáis el sufrimiento, hacéis una cosa hermosa ante Dios. Pues para esto habéis sido llamados, ya que también Cristo padeció su pasión por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca; cuando lo insultaban, no devolvía el insulto; en su pasión no profería amenazas; al contrario, se ponía en manos del que juzga justamente. Cargado con nuestros pecados subiò al leño, para que, muertos al pecado, vivamos para la justicia. Sus heridas os han curado. Andabais descarriados como ovejas, pero ahora habéis vuelto al pastor y guardián de vuestras vidas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Os aseguro que el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda, y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas, camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños.»

Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «Os aseguro que yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estrago; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante.»

Crist, Bon Pastor. Escultura de finals del s. III, Museu de les Termes (Roma)

▶) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Jesús, la porta de les ovelles

L'escena del text d'avui era familiar i coneguda no fa tants anys. En els poblets hi havia un corral comú on es guardaven de nit les ovelles i els cabrits de tothom. Així podien protegir-los millor. De bon matí, els pastors i pastores anaven a buscar les ovelles i, de la porta estant, les cridaven pel seu nom. Les ovelles que reconeixien el pastor o la pastoreta sortien i els seguïen. Els pastors coneixien el nom de cada ovella o de cada cabrit, i les cridaven pel seu nom. Per part seva, les ovelles i els cabrits coneixien la veu del seu pastor o de la seva pastoreta i els seguïen. Aquesta és la base de la paràbola del bon pastor.

Tanmateix, l'auditori no va comprendre l'ensenyament de Jesús. Potser nosaltres tampoc l'entendem per què la pleta comuna dels pobles fa anys que va desaparèixer. En canvi, l'ensenyament de la paràbola és vigent: cada un tenim o hem de tenir una relació personal amb Jesús. Com ell la té amb el Pare. Aquí hi ha el nucli de la paràbola del bon pastor.

Tanmateix, el text d'avui parla de Jesús com de la porta de les ovelles, en una formulació molt èmfatica com tantes d'altres en l'Evangeli de Joan: «Jo sóc el pa», «jo sóc la llum», «jo sóc la vida», «jo sóc el bon pastor», etcètera. La imatge de la porta, però, no surt enlloc més en l'Evangeli de Joan. Ara bé, «jo sóc la porta» és molt proper a «jo sóc el camí». I, en-

cara que la imatge del camí tampoc surt enlloc més en l'Evangeli de Joan, tanmateix sí que se'n explica què vol dir que Jesús és el camí: «Jo sóc el camí, en tant que sóc la veritat que porta a la Vida» (Jn 14,6). És a dir, Jesús és el camí en la mesura que és la revelació del pla de Déu (la veritat, cf. Jn 1,14.16.17) que ens ha de portar a la vida.

El missatge de l'Evangeli de Joan està tot encabint en aquesta fórmula. Per això, «jo sóc la porta» és l'entrada al camí que condueix a la plenitud. Ho diu el text d'avui en la seva formulació final: «Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir» (Jn 10,10). És la plenitud per a tots.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea de Formació

Acadèmia Mariana

La Pontificia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana és una institució fundada el 1862 per Mn. Josep Maria Escolà, el Sr. Josep Mensa Font i el Dr. Lluís Roca Florejachs, per a glorificar la Mare de Déu amb les arts i les lletres i com a monument a la definició de la seva Immaculada Concepció. El 1923, el papa Pius XI li concedí el títol de Pontificia, i el rei Alfons XIII, el de Reial. Ha estat seu del *Diario de Lérida* i de *Radio Popular*. L'Acadèmia Mariana de Lleida és una de les cinc Acadèmies Marianes fundades al món.

Les finalitats de l'Acadèmia són: promoure i impulsar la devoció a Maria, sota l'advocació de l'Acadèmia, patrona de la ciutat de Lleida, mitjançant activitats de recerca, estudi i divulgació de la Mariologia, inserida en l'ecclesiologia del Concili Vaticà II, cooperant amb l'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses) en el postgrau dels alumnes i formació contínua; promoure la reflexió arran del paper de la dona en la missió de l'Església, tenint a Maria com a referent humà i cristià; dur a terme activitats culturals i socio-religioses i literàries com ara els certàmens literaris marians o jocs florals, que des de 1863 ha organitzat cada any —tret de 1936-1938; oferir una litúrgia i activitats de dinamització espiritual d'acord amb la Vicaria de Pastoral de la diòcesi.

L'any 2003 es van iniciar les obres de restauració de l'edifici, que es va inaugurar el 2006. L'Acadèmia Mariana és seu de l'Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida. L'any 2011, l'edifici va ser inclòs al catàleg d'edificis catalogats pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Com a Casa de l'Església i d'espiritualitat, en el seu espai s'hi apleguen diverses entitats del Bisbat de Lleida.

Vivificats per la Paraula

Aquest ha estat l'enunciat de la càtedra Francesc Palau, celebrada a Àvila, a finals de març. Hem evocat la seva figura, tractant d'actualitzar i projectar el seu carisma.

La càtedra ens ha ajudat a desvetllar la rellevant personalitat d'aquest home, fill de les nostres contrades: antecessor en la fe. Sempre inspirador i sorprenent.

Hem considerat diverses facetes del seu carisma: significat de la Paraula de Déu per a ell, les figures bíbliques femenines —valorades en la seva obra—, el *Càntic dels Càntics*, l'Església, cos de Crist, certs capítols de l'Apocalipsi. Com a conclusió diversos testimonis ens han comunicat com influeix la Paraula de Déu en la seva existència personal. Paraula, avui com ahir, viva i eficaç.

Ester Díaz S., carmelita missionera

Assemblea del MIJAC a Sta. Maria de Meià

El cap de setmana del 29 i 30 de març els nens i nenes del MIJAC de les parròquies de Balàfia, la Bordeta i Magraners de Lleida, i també d'Albatàrec han anat d'excursió a Santa Maria de Meià per celebrar la seva assemblea i escollir la campanya per als dos anys vinents. A partir del lema del MIJAC de Catalunya i Balears, «No et rendeixes, coneix i actua», i després de treballar-lo a la llum de l'Evangelí han sorgit moltes opcions, d'entre les quals han triat: «Abans d'etiquetar, conèixer i preguntar.»

Però no tot ha estat pensar i pensar, també han tingut estones per jugar, fer amics, pregar, cantar i conivire.

Teresa Maria Figuerola

170 participants a la Trobada Diocesana de Joves del Bisbat de Lleida

El passat dissabte 5 d'abril, 170 joves es van trobar al Paranimf de l'Acadèmia Mariana de Lleida per participar en la Trobada Diocesana de Joves que portava

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h. Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

• Diumenge, 11 de maig. Sant Anastasi:

—11 h, Eucaristia a la Catedral.
—19.30 h, Eucaristia. Els catecúmens rebran els sagraments de la Iniciació Cristiana. Catedral.

• Dimarts, 13 de maig:

—12.30 h, visita del Sr. Bisbe al col·legi Arbell.

• Divendres, 16 de maig:

—17.30 h, visita dels confirmands d'Almenar al Sr. Bisbe.
—20 h, Confirmacions d'alumnes del col·legi Arbell. Catedral.

• Dissabte, 17 de maig:

—11.30 h, Eucaristia per celebrar els 150 anys de la Congregació de les Germanetes dels Pobres.
—20 h, Conferència a càrrec del cardenal Carlos Amigo. Santuari de Sant Antoni de Pàdua.

• Diumenge, 18 de maig:

—12 h, Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu Assumpta de Llardecans.
—19 h, Confirmacions a la parròquia de Santa Maria Magdalena.

com a lema «Canta la teva fe». Aquesta trobada ha estat una oportunitat per als joves de les parròquies, serveis, moviments i associacions cristianes del Bisbat per pregar, cantar, parlar, reflexionar i escoltar testimonis i projectes que s'esdevenen a la nostra diòcesi. El Sr. Bisbe els va acompanyar durant tota la Trobada, que va estar amenitzada pel grup de música tarragoní Cantalatevafe. Aquest grup a través de la música, vol transmetre la seva experiència de Déu. La vetllada resultarà difícil d'oblidar.

AYUDANDO A VIVIR

A propósito de san Anastasio, mártir

La celebración de san Anastasio este domingo, un mártir del siglo III nacido en Lleida y muerto en Badalona, además de conmemorar festivamente historia, leyendas y reconocimiento público por Voto de los «Paers» desde 1627, nos ofrece a los bautizados una nueva oportunidad para plantearnos el seguimiento de Jesucristo como un compromiso radical de vivir la fe, la esperanza y la caridad.

Hablar de radicalidad es hablar de dinamismo, de totalidad, de vida, de una libertad que se hace concreta intentando liberar y servir. Es hablar de más coherencia y más autenticidad, conscientes de caminar hacia lo absoluto. Naturalmente esto pide a los miembros de la Iglesia de Jesús llevar una vida de calidad evangélica, una vida animada por el espíritu de las bienaventuranzas. Un espíritu que debe influir en la manera de vivir los elementos que constituyen el ser humano en la vida concreta: la relación con la naturaleza y con los bienes, el tener; la relación con el otro, el amar; y la relación con los otros, con el grupo social, el poder, la aspiración fundamental de participar en la construcción de la sociedad.

Todos sabemos que estos tres valores (tener, poder y amar), pueden fácilmente degenerar o, incluso, desnaturalizarse si se convierten en absolutos. Muchas veces la riqueza degenera en avaricia que impulsa a acumular bienes sin ponerlos al servicio de la sociedad. Lo mismo ocurre con el poder, que degenera fácilmente en dominio o instrumentalización del otro. Igualmente el amor fácilmente puede convertirse en una forma de posesión, utilizando al otro en función de la satisfacción de cualquier necesidad.

Pues bien, los seguidores de Jesús afirmamos que hay una perspectiva que va más allá, que es necesario establecer una relación de trascendencia con estos valores. Que este mundo, siendo bueno, no es la última situación de vida, no es definitivo. Es lo que han puesto de manifiesto los mártires jugando la vida.

En la vida y actitudes de Jesús queda perfectamente claro que el amor al dinero, aunque se envuelva en razonamientos de todo tipo, afecta a la manera de orientarse en relación con el Decálogo: «No tendrás otro dios fuera de mí». Por ello afirma radicalmente:

«No podéis servir a Dios y el dinero». Y las Cartas apostólicas dirán de muchas maneras que «la codicia es una idolatría». Igualmente el poder y su ejercicio, que históricamente ha llegado incluso a sacralizarse, ya había sido denunciado como una forma de prostitución por los mismos profetas antes de Jesús. Y también la relación amorosa, que puede conseguir también niveles idolátricos con pretensión de absoluto para las personas.

De hecho, los llamados consejos evangélicos (pobreza, castidad y obediencia) quieren ser afirmación de la trascendencia de las realidades de este mundo, y son una denuncia de la riqueza estructurada como sociedad de consumo, del poder político absolutista, y del erotismo en tanto que mera utilización del otro. Son una manera de testimoniar un mundo abierto a la vida futura y que debe traducirse en un compromiso de servicio y disponibilidad absoluta.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737